

og endelig: at, da Garantitillægget toges tilbage af den høitærede Minister, sprængtes Konfortiet, saa at Sagen derved blev umulig. Om der har været hundrede og atter hundrede Mænkter, er ligegyldigt, thi det var dette Faktum, hvorpaa Sagen gik itu. Om den høitærede Minister maatte kan finde sin Undskyldning andet Sted, kan jeg ikke vide, men det er den høitærede Minister, der lige over for os bærer Ansvar, for at Sagen strandede. Jeg skal minde den høitærede Minister om, at jeg, inden Davy reiste fra Kjøbenhavn, var selv personlig med til at føre ham op i Ministerens Bureau, og var hans sidste Ord da til den høitærede Minister: Kan jeg altsaa arbejde videre frem, og kan jeg ordne Sagerne paa denne Garanti? og herpaa svarede Ministeren: Ja. Jeg tør ikke dvæle længere herved, men jeg vil dog paa det Bestemteste forvare mig mod, at der skal være nogen Misforstaaelse tilføede, thi mine Herrer, hvorledes man end vil dømme i denne Sag, og hvorledes man end vil betragte den, saa staar det fast, at den høitærede Minister gav Garantien, og selv om han, hvad vel er muligt, skulde have hele Ministeriets Samtykke til at meddele Kongerædsionen, saa behøvede han dog ganske vist ikke Samtykke af hele Ministeriet til at forklare Betingelserne. Det maa dog virkelig være hans Sag — thi derfor er han Indenrigsminister, — paa eget Ansvar at forklare eller forholde Betingelserne for et Anlæg, som det er vedtaget at udbyde i Entreprise. Men skulde han nu dog have Ministeriets Samtykke hertil, saa er det hans Pligt og ikke vor, at sørge herfor, og dette formindsker ikke i mindste Maade hans Ansvar i denne Sag i det Hele taget.

Det skulde glæde mig, om den høitærede Minister kunde gjøre Noget for Frieriksund, men jeg maa sige, at selv det ikke paa den Maade, at man faar en selvstændig Jernbane dertil, vil man efter min Mening kun være daarlig Hjulpen, og naar han udtalte som sin Anskuelse, at det i Dyrkt ikke var hensigtsmæssigt at lægge en Jernbane ned til denne Egn, saa maa jeg dog oplyse, at den vil komme til at gaa gennem nogle af Sjællands rigeste Egne, hvor der findes 3—4,000 Men-

nesker paa hver Kvadratmil. Forleden Dag under Forhandlingen om den lollandste Jernbanesag bevisste jeg, at man endnu kunde anlægge 44 Mil Jernbane paa Sjælland uden at komme til en større Risiko end med de 9 Mil, som Ministeren da foreslog for Lolland; men jeg tror ydermere, at en Bane til Frieriksund frembyder særdeles gunstige Betingelser for en god Jernbaneindtægt, henset baade til Lystrakten i Kjøbenhavns naturssjønne Omegn og til selve Egnens Produktivitet, samt endelig som en eventuel direkte Bet med isfrit Forbindelse over Rattegattet til Sylland.

Jeg skal tillade mig at slutte med, at naar den høitærede Minister lagde saa megen Bægt paa, at vi have solgt uden hans Bemyndigelse, saa behøver jeg ikke at gjøre opmærksom paa, at denne Paastand falder til Jorden af sig selv, thi det, som vi have solgt, er jo, som det saa hyppig er gentaget, en foreventet Koncession, og naar vi have forelagt Ministeren hele dette Salgsørgsmaal til Afgjørelse, idet vi forespurgte, under hvilken Form vi kunde sælge, saa have vi ikke solgt Noget ud en hans Bemyndigelse. Ivertimod, vi have forlangt hans Bemyndigelse, og da han under 1ste Mai har meddelt de Betingelser, under hvilke et eventuelt Salgsmaatte ske, saa kan det dog virkelig ikke siges, at her er foretaget Noget uden Ministerens Bemyndigelse.

Indenrigsministeren: Jeg ønsker kun at tilføie, at der ikke foreligger noget andet Andragende fra nogen af de Herrer end det, som flere Gange af mig har været paapeget (S. S. N. v. l. m. S. l.). Men der foreligger kun en Meddelelse om, at der er dannet et Konfortium, men det foreligger ikke noget andet Andragende fra de Herrer om denne Jernbane end det af 6te Juli 1870, hvori der søges om Koncession. — Naar den lærde Forespørger atter kom tilbage, til, at man ikke kunde sige, at de havde solgt uhjemlet, idet de havde spurgt mig om Betingelserne, glemmer det lærde Medlem den ganske væsentlige Ting, at man først spurgte, da man havde solgt, idet man formodentlig mente, at Ministeren vilde finde sig dertil. Hvad det første